

Когато той допскаавахъ тия думи, къмъ тѣхъ расхождайки се приближиха се полковитѣ дами. Чаушина като ги видѣ плюйши:

— Тфу! думата е за вълка, а вълка тукъ, самодиви проклѣти! рѣче той и се скри въ народната тѣлна.

Векиль-онбашията търсяше между тѣхъ своята вълшебница и скоро я намери, защото тя личеше между тѣхъ като трапдафилъ въ дракалакъ отъ тръние. Тя бѣше вече премѣнена съ фустанъ, скроенъ по европейски, съ намѣтало и капела съ бѣло перо. Дѣвойката никога не бѣше носила такава премѣна, но тя ѝ приличаше, защото на хубавица всичко прилича. Векиль-онбашията се любува съ Еленка, спорѣдъ неговото мнѣние ополечена, и не жалѣе лиричѣ, които даде на настойницата за покупанне на премѣни. Настойницата при това съумѣ да направи въ расходитѣ такава економия, щото даде една славна вечеринка; гощава съ пилета, мѣсо, шумке, ракия, вино, съ погачи полѣти съ гоголмогелъ, за да може охриптелиитѣ ѝ мжжъ да командува въ Балканитѣ също така грѣмко, както и при политѣ на Атласъ. Всѣкакви офицери и не офицери, и Българи и Татари, дойдоха на гости и пиха, а Векиль-онбашията за своитѣ лири глѣдаше прѣзъ прозореца; и това не му бѣше по вкуса, защото по мустацитѣ му течеше, а въ устата не влизаше. Впрочемъ той отъ това не се смути; той забрави всички разговоръ съ старийтъ чаушинъ и глѣдаше Еленка.

Дамитѣ насѣдаха на маситѣ предъ кафенето, а младежитѣ съ тѣхъ се забавляваха. Подадоха имъ шишенца съ вермутъ и абсентъ, а въ запасъ тѣ запазиха ракията и мастиката. И ниятъ тѣ не съ устнитѣ, а цмокатъ съ языка си и се облизватъ. Капитаншитѣ и майоршитѣ серазгуляха и придумватъ. Елена: „пияйте, не се срамувайте, това е вкусно“. Тя поднася къмъ устата си, но не пие, не приема душата; за това пакъ тя стрѣля съ очитѣ си на младитѣ ергени и на мустакатитѣ кизаци, офицеритѣ ѝ се аресватъ; тѣ съ такива млади, красиви, левентѣ: приятно е да поглѣдашъ тѣхнитѣ мундири, шпери и сабли. И стамбулскитѣ ефендета ги бива — тѣ си пушатъ ци-